

NEMĂRGINIT, PESTE MĂSURĂ, COPLEȘITOR

Dacă citim a doua Epistolă către Corinteni, avem impresia că ne sunt împărtășite în ea lucruri cu totul extraordinare, lucruri mult prea înalte pentru rațiunea umană, cu totul de neînțeles, copleșitoare. Ar putea părea că toate acestea sunt exagerări, fanatism, fantezie. Dar nu este așa, ci mai degrabă limbilor omenești le lipsesc cuvintele pentru a putea exprima ceea ce vrea scriitorul să ne împărtășească. Toate acestea nu sunt deloc exagerate și cu adevărat nu sunt exagerări, dimpotrivă, este cu adevărat nemărginit, mai copleșitor decât a putut apostolul Pavel să scrie. El n-a mai găsit cuvinte, n-a putut scrie **mai mult**. Totul este nemărginit, incomensurabil. Suferințele lui Hristos sunt pentru noi nemărginite și tot nemărginită este mângâierea prin Hristos, pentru noi; (2 Corinteni 1,5). Apoi dragostea **pe care o avea pentru Corinteni prisosea și** puterea lui Dumnezeu, care lucrează în noi, **prisosea**.

Dar cuvântul ‘prisos’ încă nu-i ajunge scriitorului, când vrea să vorbească despre slava acelora care trebuie să îndure aici necazuri; atunci este scris: »mai presus de orice măsură, o greutate veșnică de slavă« (2 Corinteni 4,17) și o încă mai copleșitoare mângâiere pentru bucuria lui Tit, al cărui duh a fost înviorat de toți Corinteni. Harul nemăsurat al lui Dumnezeu față de Corinteni. (2 Corinteni 9,14) Apoi: în osteneală, mult mai mult; în temnițe, mult mai mult; în lovituri peste măsură. (2 Corinteni 11,23) Și în sfârșit copleșitoarea descoperire care i-a fost făcută; și încă o dată nemărginita dragoste cu care i-a iubit pe Corinteni. (2 Corinteni 12,15) Apoi scrie despre necazul care i-a apăsât peste măsură de mult, »**mai presus de puterile noastre**, așa că nu mai trăgeam nădejde la viață.« (2 Corinteni 1,8) și despre mâhnirea copleșitoare prin care un om poate fi doborât. (2 Corinteni 2,7)

Dar toate sunt depășite când folosește expresia ‘prisosește’, nu numai că dă pe deasupra, ci se revarsă. Slava slujbei aducătoare de neprihănire prisosea (2 Corinteni 3,9). Copleșitoare era bucuria în toate necazurile (2 Corinteni 7,4). Cu prisosință erau și sentimentele profunde ale lui Tit pentru Corinteni (2 Corinteni 7,15). Adunărilor din Macedonia le-a fost dat un har așa de mare de către Dumnezeu, încât bucuria lor era peste măsură în încercările din necazuri, iar sărăcia lor lucie a prisosit în dărnicie. (2 Corinteni 8,1-2) În Corint toți prisoseau în credință, în cunoștință, în râvnă, în dragoste pentru apostolul Pavel și tovarășii lui. De aceea dorea apostolul ca ei să vrea să fie la fel și în slujba binefacerii față de sfinți. (2 Corinteni 8,7) Dumnezeu era destul de puternic pentru a face să prisosească spre Corinteni orice har (dar, faptă bună) și mai este și azi la fel de puternic, pentru a ne copleși cu har, astfel ca noi nu numai să avem oricând totul de ajuns, ci chiar să prisosim în fapte bune. (2 Corinteni 9,8) Atunci Dumnezeu, care dă sămânță sămănătorului și pâine pentru hrană, ne va da și nouă sămânță și o va face să se reverse și să crească roadele neprihănirii noastre. (2 Corinteni 9,10)

Rostul acestei dărnicii (față de sfinți) nu este numai pentru a-i ajuta în nevoile lor – este și acesta – dar această dărnicie este motivul unei revărsări de mulțumiri față de Dumnezeu. (2 Corinteni 9,12) Să ne preocupăm de câteva gânduri din această abundență, pentru a-l motiva pe cititor să se ocupe în continuare de aceste lucruri importante.

SUFERINȚELE LUI HRISTOS, CARE SUNT NEMĂRGINITE PENTRU NOI

Nu toate suferințele sunt »suferințele lui Hristos«; dar aici este vorba numai despre suferințele lui Hristos. Nimeni nu le-a experimentat mai mult și nimeni n-a suferit mai mult pentru Evanghelie, ca apostolul Pavel. Dumnezeu a vrut să-i arate cât de mult trebuie să sufere pentru Numele Domnului. (Faptele Apostolilor 9,16) Pavel ne-a arătat că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri. El nu numai că a vorbit și a scris despre ele, ci a și mers pe calea suferinței. El a suferit din cauza Evangheliei și a suferit până acolo că a fost legat ca un făcător de rele. (2 Timotei 2,8-9) Acest lucru îl observăm pe tot drumul lui. Ce necaz a trebuit să îndure în Filipi, când stăpânii slujnicei care avea un duh de ghicire, și-au dat seama că speranța lor de câștig dispăruse. Pentru că Pavel izgonise duhul de ghicire, au pus mâna pe el și pe Sila și i-au târât în piață, înaintea fruntașilor. Apoi i-au dat pe mâna dregătorilor și au zis: »Oamenii aceștia ne tulbură cetatea; sunt niște iudei, care vestesc niște obiceiuri, pe care noi, Romanii, nici nu le primim, nici nu le urmăm. Norodul s-a ridicat și el împotriva lor și dregătorii au pus să se smulgă hainele de pe ei și au poruncit să-i bată cu nuiiele. După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță și i-au dat în grija temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița din lăuntru și le-a legat picioarele în butuci.« (Faptele Apostolilor 16,16-24) Acesta pare să fie sfârșitul și rezultatul slujbei lor – să zicem 'nemărginit în temniță' - nu înseamnă în temniță, ci în temnița din lăuntru, cu picioarele în butuci. Și aceasta într-o cetate străină unde nu se interesează nimeni de ei, unde niciun om nu-i acceptă, unde nimeni nu se consumă pentru ei, care ar putea face ceva pentru eliberarea lor. Așa că orice nădejde și orice perspectivă de a ieși vreodată din temniță, pierise. Așa că au avut timp să mediteze dacă mai merită să slujească acestui Dumnezeu. Unde era mângâierea? Dar n-a durat mult și astfel Și-a descoperit Dumnezeu slava și i-a mângâiat cu o mângâiere nemărginită. Numai copiii lui Dumnezeu pot simți împreună și alături de Pavel și Sila bucuria uriașă care le-a inundat inima, când temnicerul s-a aruncat la picioarele lor zicând: »Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?« Toate acestea le-a făcut Dumnezeu și de asemenea tot ce a urmat, ca să bucure inima iubiților și credincioșilor Săi slujitori și să-i mângâie cum numai El poate să-i mângâie.

Nu sunt inimile noastre mișcate în mod deosebit, dacă evocăm în duh, cum s-a bucurat atunci temnicerul împreună cu toată casa lui, când a crezut în Dumnezeu? Cum se vor fi bucurat Pavel și Sila împreună cu ei și cum se bucură inimile noastre la citirea unor astfel de texte! Nu numai îngerii din cer se bucură când se pocăiește un păcătos, ci toți copiii lui Dumnezeu, când aud acest lucru, chiar dacă lucrul acesta se petrece pe meleaguri îndepărtate, în China sau în Africa și chiar dacă nu-i cunoaștem personal pe aceia.

Ar fi mai puține dispute în legătură cu adevărul, dacă am avea mai multă practică. Și mărturia noastră ar avea cu totul altă putere, dacă le-am propovădui **oamenilor nu numai ce am învățat, ci ceea ce am trăit**. De aceea mărturia apostolului Pavel avea o putere atât de mare, pentru că el vorbea din experiență. Ceea ce predica el, era viu, erau experiențe, nu erau: știință, teologie, filosofie, ci adevăr, practică și evenimente trăite. Acest lucru îl vedem în mod deosebit în Listra:

»Atunci au venit pe neașteptate din Antiohia și din Iconia niște iudei, care au ațâțat popoarele. Aceștia, după ce au împroșcat pe Pavel cu pietre, l-au târât afară din cetate crezând că a

murit.« Acest lucru n-a fost așa de simplu cum am putea crede, că astfel de tratamente l-ar fi putut motiva pe apostol să renunțe la predică, fiindcă aceasta a fost ceva prea dur. Și ce a făcut el? **Când ucenicii l-au înconjurat pe cel bătut de moarte**, acesta s-a sculat și a intrat în cetate; iar în **zilele** următoare a plecat împreună cu Barnaba la Derbe. Și după ce **au propovăduit Evanghelia** în acea cetate și au făcut mulți ucenici, s-au întors la Listra, Iconia și Antiohia, unde fuseseră loviți cu pietre. Pavel a întărit sufletele ucenicilor, i-a îndemnat să stăruie în credință și le-a spus că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri, (chinuri). (Faptele Apostolilor 14,19-22)

Așa se petreceau lucrurile zi de zi și în orice loc. Peste tot erau necazuri și prigoniri, peste tot erau suferințe. Ori de câte ori își zicea că de data aceasta ajunge, că doar mai mult de atât nu poate un om să ducă, atunci veneau noi necazuri, chinuri și suferințe. De aceea a scris: »În adevăr, fraților, nu vrem să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați **peste măsură de mult**, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici **nu mai trăgeam nădejde la viață**. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu, **care înviază morții**.« (2 Corinteni 1,8-9)

A putut Dumnezeu să privească liniștit la toate acestea? Nu! Dumnezeu este Tatăl îndurărilor și al oricărei mângâieri. El nu numai că Și-a mângâiat slujitorii credincioși, ci i-a ajutat și să înțeleagă că toate au un scop; de aceea a putut Pavel să scrie din experiența lui: »care ne mângâie (ne înviorează) în toate necazurile noastre.« Acestea au fost experiențe minunate. Cum se vor fi bucurat acele inimi care au trăit astfel de experiențe și ce fericite vor fi fost!

Este minunat când Dumnezeu mângâie un om, da, îl mângâie cum mângâie o mamă pe copilul ei. Cum face lucrul acesta, ca inima să fie liniștită și fericită! Și în plus, Dumnezeu ne mai și învață că toate acestea au ca scop să putem mângâia pe aceia care sunt în necaz, cu mângâierea cu care noi înșine am fost mângâiați de Dumnezeu. Căci așa cum avem parte de suferințele nemărginite ale lui Hristos, tot așa avem parte și de mângâierea nemărginită prin Hristos. Până acum toți copiii lui Dumnezeu au făcut experiența că Dumnezeu ne salvează din toate necazurile și chinurile. Și dacă cineva este în necazuri, să ia Biblia și să citească: Psalmul 22,4-5; Iov 5,19; Romani 5,3; 2 Corinteni 1; 2 Corinteni 4,16-18; Ar fi inutil să mai enumerăm citate, câtă vreme toată Biblie este plină de ele.

BUCURIE COPLEȘITOARE ȘI SĂRĂCIE COPLEȘITOARE

Când un vas este plin și încă mai turnăm în el, va curge afară. Dar dacă nu turnăm doar ușor în vas, ci turnăm mult și dintr-odată, lichidul se va revărsa din vas în șuvoi. Așa era bucuria în adunările din Macedonia, copleșitoare, ca un șuvoi, **de n-o mai puteau opri**. Putem înțelege acest sentiment, căci cine n-a trăit vreodată o bucurie copleșitoare, când inima era nespus de fericită, de n-o mai putea înțelege niciun alt om, iar toți credeau că nu mai suntem normali. Tot așa a fost și cu bucuria împărătesei din Seba. Ea a fost copleșită. Nu mai putea de fericire, era prea mult pentru ea, când a venit la Solomon și el i-a lămurit tot ce a dorit ea. Și când a văzut ea înțelepciunea lui Solomon și casa pe care a zidit-o și locuința slujitorilor și slujbele și hainele lor

și pe paharnici și treptele pe care urca în Casa lui Dumnezeu, n-a mai putut de fericire. (1 Împărați 10,1-9) Aceasta a fost o bucurie copleșitoare. Aceasta ar mai putea-o înțelege câte unii, căci doar era un motiv serios de bucurie.

Dar despre adunările din Macedonia citim că bucuria lor **era copleșitoare în mijlocul multor necazuri**. (2 Corinteni 8,2) Aceasta era cu totul neobișnuit și nimeni n-ar putea să înțeleagă că este posibil, dacă el însuși n-a trăit așa ceva. Macedonienii au învățat de la apostolul Pavel. Ei au văzut și au auzit cum i-a mers lui când a venit în Macedonia. Macedonia înseamnă 'zdrobire'. Aceasta nu este întâmplător, căci acolo copiii lui Dumnezeu au fost zdrobiți cum se zdrobeau mirodeniile prețioase care trebuiau arse pe altarul de aur din Locul sfânt, care era în fața perdelei din lăuntru, care este înaintea chivotului mărturiei, în fața capacului ispășirii, care este deasupra mărturiei și de unde se înălța spre Dumnezeu un miros plăcut. (Exod 30.34-38) De aceea scrie apostolul: »Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna în carul lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeii o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării.« (2 Corinteni 2,14-25)

Aceasta au văzut cei dragi din Macedonia. Știau că trimișii Domnului au suferit în Filipi și că acesta era abia începutul. Desigur că nu este scris tot ce au suferit apostolii. Dar tot ce au văzut macedonienii la Pavel, a făcut asupra lor o puternică impresie, astfel că au primit cu bucurie să **meargă pe aceeași cale, calea suferinței**, pe care apoi și ei au ajuns în mari necazuri.

Dar ei au văzut nu numai cum a trebuit apostolul Pavel să sufere și cum a fost apăsător peste măsură, peste puteri, încât nici nu mai trăgea nădejde la viață, ci au recunoscut și că aceste nemărginite suferințe **erau suferințele lui Hristos** și chiar au văzut și au trăit câte ceva din nemărginita mângâiere prin Hristos. Probabil că familia temnicerului va fi fost una din primele familii care, nu numai că a trecut prin mari încercări, ci a fost și nemărginit mângâiată și care a fost copleșită de bucurie. Acest spirit a umplut toate adunările din Macedonia și astfel putem înțelege, că în toate încercările lor, bucuria lor era copleșitoare.

SĂRĂCIA COPLEȘITOARE

Dar mai era ceva copleșitor în adunările din Macedonia și aceasta era sărăcia lor lucie. Ei trebuie să fi fost foarte săraci în privința bunurilor pământești. Sărăcia lor lucie a prisosit spre bogăția dărnicii lor, astfel că au dat din proprie inițiativă și de bunăvoie, după puterea lor și chiar peste puterile lor, stăruind cu multe vorbe pe lângă Pavel, pentru harul și părtașia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Lor nu li s-a cerut și nici nu i-a convins nimeni să ia parte la această slujbă, ci ei l-au rugat pe Pavel, **ei l-au convins** să li se permită să ia parte la acest har. Și astfel a rezultat un dar bogat. Dacă acest har ar fi mai disponibil, ar exista în zilele noastre mai puțini credincioși săraci. Dar se pare că acest lucru vine de acolo, că nu-l mai practicăm ca la început, adică așa cum este scris în Scriptură. Aici nu mai adună **adunările vechi** pentru cele noi, ci invers. După cum se petrec lucrurile azi, adesea adunările noi sunt lipsite de binecuvântare. Cine nu se gândește la sărmanele Neamuri? Ah, dacă le-am da ocazia ca și sărăcia lor lucie să prisosească spre bogăția dărnicii lor! Doar n-or fi mai săraci ca macedonienii în

sărăcia lor lucie. De aceea nu se îmbogățesc 'neamurile creștine' sărace, pentru că nu li se dă ocazia să-L cunoască pe Dumnezeu cel bogat. În loc de aceasta, îi cunosc pe frații cei bogați din țările creștine, care se îngrijesc atât de statornic de nevoile lor, le trimit misionari și le zidesc biserici.

Nu vrem să spunem nimic împotriva misiunilor, dar ceva nu este în ordine aici. Ceea ce noi nu avem, nu le putem da altora. Cine dintre noi trăiește învățăturile clare din 1 Corinteni 16? Oare sunt ele așa de greu de înțeles? »Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rânduit Bisericii Galatiei. În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu.«

Azi se fac multe strângeri, dar cine se gândește să adune, să economisească, să pună deoparte? În ziua de azi nu este așa de simplu ca, în fiecare primă zi a săptămânii să-ți pui darul într-o pușculiță sau în mai multe. Unde în toată Scriptura scrie despre o astfel de practică? Cu siguranță că macedonienii au fost învățați de apostolul Pavel să procedeze și așa, cum a rânduit adunărilor din Galatia și Corint. În fiecare zi dintâi a săptămânii să pună deoparte casă și să adune. Numai astfel se poate explica cum de au putut dărui **peste măsură**. Poate că unii au adunat mult timp, iar acum pot să dea mai mult decât câștigul pe o săptămână, da, chiar mai mult decât câștigul pe o **lună**. Să nu fie acesta un prilej de a-i ajunge din urmă imitându-i? N-am vrea și noi să trăim acea bucurie? Depinde numai de serviabilitate și bunăvoință. Trebuie să existe bunăvoința de a vrea și bunăvoința de a împlini. (2 Corinteni 8,10-12) Cum este cu bunăvoința de a da, așa este și cu bunăvoința de a suferi. Dacă acestea ar fi mai multe, am avea mai multă bucurie. Creștinătate jalnică! De teama suferințelor se lipsește de bucurie și nu poate înțelege cuvintele: »Știm că dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere.« (2 Corinteni 1,7)

»Dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.« (Romani 8,17)

Corinteni au putut să înțeleagă bine ce le-a scris apostolul Pavel: »Am o mare încredere în voi. Am tot dreptul să mă laud cu voi. Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre.« (2 Corinteni 7,4) »Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate vecinică de slavă.« (2 Corinteni 4,17) O greutate peste măsură, nemărginită, de slavă veșnică, aceasta trebuie să fie ceva enorm, câtă vreme numai singură slava, fără niciun adaos, este de necuprinsă pentru noi. Și atunci mai este și »peste măsură«, și nu numai aceasta, ci mai este și nemărginită. Înseamnă că este o plinătate de slavă și pe deasupra mai este și veșnică. Atunci, oricât de mari și grele ar fi suferințele, ce sunt ele în comparație cu slava? Și dacă suferința sau necazul ar trebui să țină toată viața, 70 de ani și mai bine, **ce ar fi această perioadă scurtă de timp în comparație cu veșnicia?**

Dar așa este, noi nu reușim să înțelegem, rațiunea noastră nu poate pricepe, nu ne putem imagina, de aceea aceste lucruri fac asupra noastră o impresie așa de slabă. Dar cu cât ne preocupăm mai mult cu ele, cu cât ne gândim mai mult la ele și medităm mai mult asupra lor, cu atât vom fi mai mult influențați de ele, iar efectul lor asupra noastră se va vedea în viața noastră.